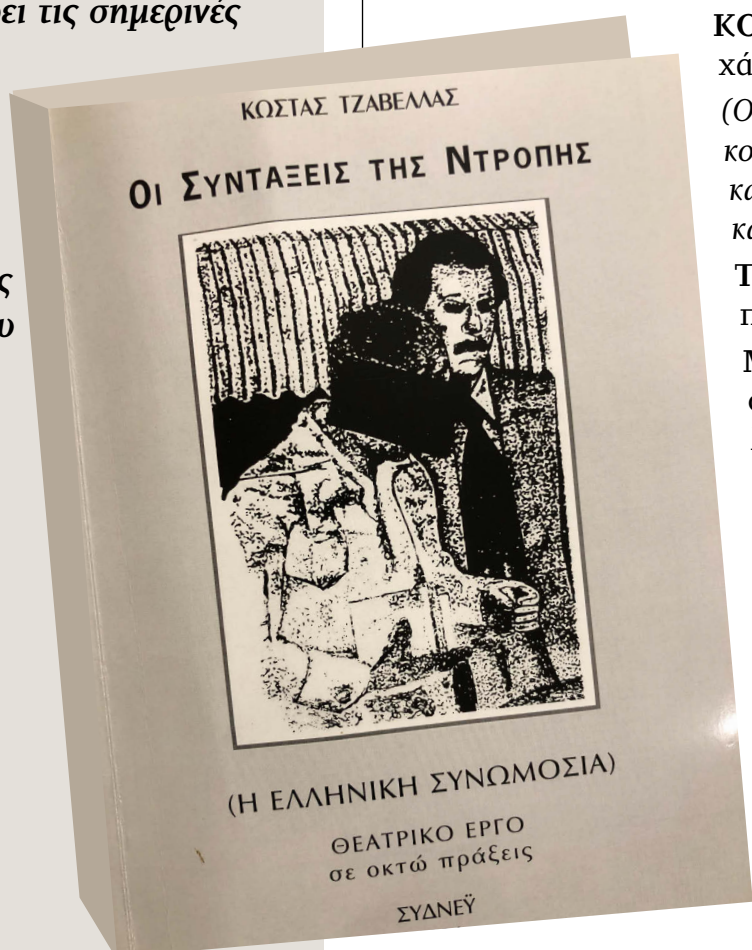

Κώστας Τζαβέλλας: Οι συντάξεις της ντροπής

Κάθε Τετάρτη στην εφημερίδα «Κόσμος»: Ένα θεατρικό έργο που αναφέρεται σε μια σημαντική στιγμή της μεταναστευτικής ιστορίας των Ελλήνων στην Αυστραλία. Το έργο του Κώστα Τζαβέλλα βασίζεται σε μια αληθινή ιστορία και είναι αφιερωμένο από τον συγγραφέα «σ' όλους τους άρρωστους, όλους τους φτωχούς, όλους τους αδύνατους που το κόλπο τους ταλαιπώρησε. Και σε όλους τους δυνατούς που είπαν όχι στο «Κόλπο». Είναι επίσης αφιερωμένο στον πατέρα του συγγραφέα με τα παρακάτω λόγια «Και... στον πατέρα μου Φώτη, τον αιώνιο φάρο της ζωής μου. Μια ταπεινή, μια ελάχιστη προσφορά. Κι... ένα συγγνώμη...». «Οι συντάξεις της ντροπής» εκδόθηκαν το 1993 σε βιβλίο με πρόλογο της Ερασμίας Γαλιατσάτου – Παπαγεωργίου (τον οποίο έχουμε ήδη δημοσιεύσει). Ευχαριστούμε θερμά τον συγγραφέα Κώστα Τζαβέλλα για την ευγενική του χειρονομία προς τους αναγνώστες μας. Μετά την ολοκλήρωση της δημοσίευσης του θεατρικού έργου θα ακολουθήσει εκτενής συνέντευξη με τον συγγραφέα που θα μας μιλήσει για την περιπέτεια της συγγραφής του βιβλίου αλλά και θα μας μεταφέρει τις σημερινές του απόψεις για το γεγονός που συντάραξε τον ελληνισμό στο τέλος της δεκαετίας του '70.

ΜΙΧΑΛΗΣ: 'Ακου, φίλε, για σένα μιλάμε, για σας όλους. Εσύ μόλις τελειώσει ο χρόνος σου στο μαγαζί τα μαζεύεις και λες άντε γεια. Θα σε 'δώ στο πλοίο Αυστραλία.

ΤΑΚΗΣ: Τι λες τώρα μωρέ; Εγώ μόλις τελειώσει ο χρόνος στο μαγαζί το πολύ να μαζέψω \$7.000 - \$8.000. Αυτά δεν φτάνουν ούτε για τα εισιτήρια. Τι νομίζεις μένουνε, ψίχουλα μένουν. Το εισοδημάκι, αυτές οι 40 χιλιάδες που είπες ότι θέλεις το μήνα στην επαρχία, αυτά που θα βρεθούν; Ή θα βγω αμέσως ζητιανιά για δουλειά στην Ελλάδα, εκεί που πρέπει να 'χεις όχι νεύρα σιδερένια αλλά και σιδερένια σώβρακα να φοράς κάθε ημέρα!..

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σιγά ρε!... σιγά ά άί... Λοιπόν, φίλε μου, λαθεμένα στα 'χουνε ειπεί. Κουτορνίθια είναι όλοι τους. Ας κάνουν τους ξύπνιους. Όλα τα ξέρουν και τίποτα δεν ξέρουν. Εδώ τους μιλάς για Αυστραλία και σου λένε για τα καγκουρώ ότι περπατάν στους δρόμους του Σύδνεϋ. Έχουν οι άνθρωποι ένα χτίριο με 9 - 10 πατώματα και το λένε ουρανοξύστη. Φαντάσου! Οι «Έλληνες του εξωτερικού τους δένουν κόμπο όλους, ας κάνουν τους ξύπνιους. Τεμπέληδες, παιδί μου, τεμπέληδες! Όλο καφενείο και ψευτογκομενιλίκι... Αλλά άσ' τους αυτούς. Σε σένα πώς θα 'ρχεται το εισοδημάκι;

ΤΑΚΗΣ: Εισόδημα σ' εμένα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, σε σένα. Εγώ το 'χω σχεδόν στην τσέπη, για σένα μιλάμε. Για σένα, την Κούλα και τα παιδιά.

ΚΟΥΛΑ: Έλα, βρε Μιχάλη, τί εισόδημα βρε παιδάκι μου; Εμείς εισόδημα έχουμε μόνο τα χέρια μας κι όταν αυτά γιοτέψουνε.. Τότε Ταμείο Ανεργίας.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ν' αγιάσει το στοματάκι σου κυρία μου! Γι' αυτό μιλάμε.

ΤΑΚΗΣ: Τι; Ταμείο Ανεργίας;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι, φίλε. Κάτι πολύ καλύτερο. Κ ά τ ι σίγουρο εφ' όρου ζωής.

ΚΟΥΛΑ: Τι λες, βρε Μιχάλη; Θα μας τρελάνεις. (Ο Μιχάλης σηκώνεται κορδώνεται. Βγάζει το σακάκι του τραβάει το γιλέκο κάτω, παίρνει ύφος.)

ΤΑΚΗΣ - ΚΟΥΛΑ: Λοιπόν...;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Λοιπόν φίλε, ζείτε στην Παλαιολιθική Εποχή κι ας ζείτε στο Randwick. Αυτός ο υπέροχος άνθρωπος, αυτός ο αναμορφωτής, αυτός ο βοηθός του μικρού, του φτωχού, αυτός ο μεγάλος ηγέτης, ο WHITLAM, μοιράζει, φίλοι μου συντάξεις.

ΚΟΥΛΑ: Τι συντά-

ξεις, βρε Μιχάλη μου;

ΤΑΚΗΣ: (Σχεδόν μαζί της) Τι συντάξεις;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αφήστε με, λοιπόν να τελειώσω.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Έλα σ' αφήνουμε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Λοιπόν, είπαμε αυτή η όμορφη χώρα του Whitlam μοιράζει συντάξεις αναπηρίας. Συντάξεις πονοκεφάλων, πνευματικών και ψυχολογικών πλήξεων, θλίψεων, καταθλίψεων, ερωτικών και Οικονομικών απογοητεύσεων κλπ κλπ κλπ...

ΤΑΚΗΣ: Έλα, βρε Μιχάλη, μας δουλεύεις τώρα; Τί είναι αυτά που τσαμπουνάς τόση ώρα; (Ο Μιχάλης πλησιάζει τον Τάκη και τον κοιτάζει στα μάτια.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Φίλε μου, δεν συζητώ τρίχες ούτε αστειεύομαι. Τουλάχιστον όχι μ' εσένα. Λοιπόν, υπάρχει ένας γιατρός που με \$1000 δίνει πιστοποιητικό αναπηρίας. Το πιστοποιητικό αυτό θα πάει στον Κρατικό, θα περάσεις από ψυχολόγο και σε τρεις, τέσσερις, το πολύ πέντε μήνες παίρνεις τη σύνταξη.

(Η Κούλα κοιτάζει άφωνη τον Τάκη που έχει μείνει άφωνος και αυτός).

Ασφαλώς, θα αφήσεις τα γένια σου δυο με τρεις ημέρες, θα φορέσεις χαμπλά την προβοσκίδα σου και θα πας στον Κρατικό γιατρό σαν πραγματικός αεροχτυπημένος. Στο άλλον που θα τσιμπήσει το χιλιάρικο πήγαινε και με σμόκιν. Όταν πας στον Κρατικό θα πεις το ιστορικό σου, κι εσύ τώρα μ' αυτά που έπαθες και με παρελθόν ασθματικού είσαι ό,τι πρέπει. Θα του πεις, λοιπόν, ότι δεν έχεις όρεξη για τίποτα. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Το κεφάλι σου είναι πάντα κουδούνι, όλα τα βλέπεις μαύρα κι άραχνα κλπ κλπ. Θα σου κάνει μερικά, τυπικά τεστ και μερικές γενικές ερωτήσεις και θα εισπληθεί βάσει του δικού μας σπεσιαλίστα να πάρεις σύνταξη σωματικής και πνευματικής αναπηρίας.

ΤΑΚΗΣ: Invalid Pension δηλαδή.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μπράβο χρυσόστομε! Έτσι λέγεται. Εγώ, τα έχω όλα έτοιμα.

ΤΑΚΗΣ: Εσύ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, εγώ. Και... ξέχασα, θα σε ρωτήσουν που δουλεύεις, αν δουλεύεις, τί έχεις, τί δεν έχεις.

ΤΑΚΗΣ: Και τί θα ειπώ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι θα πεις; Δεν δουλεύεις πουθενά. Ότι τα έχασες όλα το ξέρουν κι οι κότες

ΤΑΚΗΣ: Μα βρε Μιχάλη αφού δουλεύω κι εσύ δουλεύεις

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι δουλεύω αλλά είμαι και στο ταμείο ανεργίας

ΤΑΚΗΣ: Τι; Εσύ είσαι στο ταμείο ανεργίας;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αμέ, γιατί όχι. Μήπως φτωχύνει η Αυστραλία; Αυτό το παίρνω ένα χρόνο τώρα. Κι εσύ θα πας να γραφτείς κι αύριο μάλιστα.

ΤΑΚΗΣ: Αλήθεια Μιχάλη μου;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αλήθεια, γιατί να μην παίρνεται μαζί με τα παιδιά άλλα 100-120 δολάρια την εβδομάδα; Σε ένα χρόνο θα είναι κάπου 7,000